

Az asztronauta
találkozása

ISTENNEL C. DUKE

Charles Duke Jr.
az Apollo 16.
űrutasa

Feszülten várakoztunk. Egész lényem együtt remegett a Saturnus V. rakéta gépházával. Hat évig tartó, megerőltető kiképzés után végre elérkezett a pillanat, amikor az Apollo 16. legénységének tagjaként elindulhattam a Hold felé.

Az ötödik holdexpedíció tagjai-John Young, Ken Mattingly és jómagam övekkel voltak az üléshez erősítve. Már az utolsó másodperceket számoltuk: öt, négy, három, kettő, egy. És az űrhajó felemelkedett a földről.

Egyre gyorsabban haladtunk. Hamarosan elhagytuk a Föld légkörét és megkezdődött életem tizenegy legizgalmasabb napja.

Amikor visszatekintettünk bolygónkra, fenséges látványban volt részünk. 30.000 kilométer távolságból a Föld gyönyörű drágakőre hasonlított. Az óceánok sötétkék, a havas felületek fehér, a kontinensek barna színárnyalatban játszottak. És ez a kicsinek tűnő drágakő a világűr végtelen sötétjében lebegett.

Aztán megérkeztünk a Holdra. Lélegzetvisz szafojtva léptem felszínére. Minden olyan csendes volt ezen a kráterekkel barázdált, szürke színárnyalatai miatt félelmetesnek tűnő, tiszta szennyezetlen, érintetlen égitesten, mintha teremtése óta semmi sem változott volna rajta. Büszke voltam arra, hogy egyike vagyok annak a néhány embernek, akik a saját szemükkel láthatták a Hold fel színét

MINDIG ÚJ CÉLOK FELÉ

Egész életemben a sikerre törekedtem. Jó eredményeket értem el a középiskolában, és az egyetemen is mindig a legjobbak között voltam. Okleveletem az Egyesült Államok Tengerészeti Akadémiájának tudományos tanszékén szereztem.

Bizonyos krónikus betegségek miatt azonban nem választhattam a tengerészeti pályát. Ezért a légierőnél jelentkeztem és hamarosan megbecsült, jó pilóta lettem.

Sohasem feledkeztem meg arról, hogy életemet a sikerek szolgálatába állítottam. A légvédelemnél is mindig a felfelé ívelő pályafutás új és új céljait tartottam szem előtt. Három évig tartó NSZK-beli tartózkodás után a bostoni Technológiai Intézetben szereztem magiszteri oklevelet repüléstanból és asztronautikából. Ebben az időben ismertem meg későbbi feleségemet Dottyt.

Hamarosan rádöbrentem, hogy repülőtiszti pályafutásom most már csak akkor ívelhet fölfelé, ha próbapilotává léptetnek elő. Beíratkoztam hát a californiai Edwards légvédelmi bázis próbapilotái tanfolyamára.

A SIKEREK KORONÁJA

Két évvel később, a Los Angeles Times lapozgatása közben felfigyeltem egy cikkre, amelyben arról volt szó, hogy az Egyesült Államok űrkutatási központja új űrhajós-jelölteket keres. Azonnal megértettem, hogy

ez egy új lehetőség, egy új lépcsőfok lehet sikeres pályafutásomban. Jelentkeztem és 1966-ban űrhajósként alkalmaztak. Ekkor költöztünk át Houstonba, a NASA központjába.

Az új munkahely már önmagában véve is óriási siker volt. Nevem gyakran szerepelt az újságokban, előkelő partikra voltam hivatalos, a társadalom legmagasabb rétegeinek képviselői barátkoztak velem. Ezzel párhuzamosan, mind jobban növekedett az „én,, - em. Nagyon tetszett nekem az új munkahely, s mindaz, amit az űrhajósi állás lehetővé tett számomra. De dolgoztam is keményen. A legnagyobb célt - a holdutazást akartam megvalósítani. A következő években minden mást alárendeltem a munkámnak és a társaságbeli életnek.

Természetesen kárt szenvedett házasságom. Nem volt időm arra, hogy feleségemmel és két fiammal foglalkozzam. Dotty magányossá vált, szüntelenül lehangolt volt.

A helyzet a holdutazás után sem változott. Feleségemen annyira erőt vett a levertség, hogy egyre gyakrabban gondolt az öngyilkosságra. Életében akkoriban kettőnk viszonya volt az első helyen. Ezért ábrándult ki, ezért szenvedett annyit.

De a holdutazás után az én lelkiállapotommal sem volt minden rendben. Életemet céltalannak, unalmasnak kezdtem érezni. Pályafutásom most már nem ívelhetett tovább fölfelé. Megjártam a Holdat, de szívembe üresség költözött. Gyakran tettem

föl magamnak a kérdést: „Hogyan tovább?“, Végül elhatároztam, hogy otthagynom az úrkutatási központot és üzletember leszek Új célt tűztem ki magam elé: dollármilliókat keresni. Átköltöztünk a texasi New Braunfels-be és megint a munkának szenteltem magamat.

A pénzügyi sikerek ellenére csak két évig foglalkoztam ezzel az üzlettel. A munka nem elégített ki. Mindent eladtam és másfajta üzleti tevékenység után néztem. Akkor még nem tudtam, hogy elégedetlenségemnek egészen más okai vannak.

KELLEMETLEN KÉRDÉSEK

Megjártam ugyan a holdat, de Istennel nem találkoztam ott. Nem találkoztam vele a templomban sem. Minden vasárnap eljártam az Istentiszteletre, ismertem a Bibliát, de nem hittem a Jézusról szóló igazságban. Jézust csak egy nagy vallásalapítónak, tanítónak –Buddhához , vagy Mohamedhez hasoló embernek tartottam/

Dotty életében már abban az időben felfedeztem valami furcsa változást, amikor otthagytam az úrkutatási központot. Többször beszélt nekem arról, hogy Isten meghallgatja imáit, hogy szívében békesség van, és megtalálta az élet értelmét. De megtapasztaltam azt is, hogy szeretet és hibáimmal együtt elfogad engem. Alig egy hónappal a New Braunfelsi üzlet eladása után Dotty megkért arra, hogy én is vegyek részt azon a

kétnapos bibliatanulmányozáson, amelyet egy közeli nyaralóban tartottak meg. Mózes első könyvével kezdtük és a Jelenések könyvével fejeztük be. S amíg ott ültem, kezemben a kávéscsészével, ölemben a Bibliával., furcsa változás ment végbe bennem. Váratlanul megértettem, hogy Isten kezdettől fogva szeretett engem.

Megértettem, hogy Isten szereti a tőle elfordult embert, és állandóan ezt üzeni neki „Térj vissza hozzám! Istened leszek és megáldalak téged! „

Beláttam, hogy a Biblia a Megváltóban, Jézus Krisztusban jelöli meg az üdvösség egyetlen útját. Ekkor értettem meg először János evangéliumát: „ Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Minden általa lett, nélküle semmi sem lett. S az Ige testé lett és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be „

Rádöbbsentem, hogy életem legfontosabb kérdésével állok szemben. „Mit gondolsz ki vagyok én? -kérdzte tőlem Jézus. Két lehetőség között kellett választanom. Mert Jézus vagy valóban Isten fia volt, vagy pedig a legnagyobb csaló.

Miközben hazafelé hajtottunk, Dottyra tekintettem és így szóltam hozzá: „Kedvesem nem kételkedem többé. Most már biztos vagyok abban, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia „ Ily módon zajlott le Charles Duke új-jászületése.

A FÖLDI UTAM JÉZUSSAL

Nem éreztem magam úgy, mintha úrhajóval indultam volna az örökkévalóság felé, de Isten Igéje alapján, hit által elfogadtam, hogy Jézus beköltözött a szívembe. Attól a naptól kezdve éheztem Isten Igéjére és kértem Jézust: „Uram taníts meg engem a Bibliában kinyilatkoztatott igazságokra!”,

És kértem Őt arra is, segítsen, hogy jó férj és jó apa tudjak lenni. Isten meghallgatta imáimat. Jézus szeretetét - az Ő szeretetét - adta szívembe, s meggyógyította házasságunkat. Mindketten Jézust helyeztük életünkbe az első helyre, s minél közelebb kerültünk hozzá, annál jobban közeledtünk egymás felé is.

Ahogy multak a hónapok, egyre jobban vágyakoztam Jézus még alaposabb megismerésére. Egy éjjel fölébredtem és megéreztem, hogy az Úr jelen van a szobánkban. Letérdeltem, majd egész életem átadtam neki. Abban a pillanatban kiáradt rám az Ő Szentlelke és erőt kaptam ahhoz, hogy valóban csak Neki éljek, és hogy az emberek előtt tanúságot tegyek róla.

Dottyval együtt imádkozni kezdtünk betegekért. Láttuk, hogy a vakok szemei megnyílnak, a süketek hallanak, a rákban szenvedők meggyógyúlnak, az emberek megváltoznak.

Azelőtt sohasem gondoltam volna, hogy a szeretetben, békességben, örömben és Isten szolgálatában élt élet ilyen izgalmas tud lenni.

1972-ben , az Apollo 16 legénységének tagjaként fantasztikus kalandban volt részem. Azt hittem, ha tízezer évet élnék is, akkor sem lenne alkalmam még egyszer a holdutazáshoz hasonló kalandban részesülni. És mégis: a Holdon töltött órák izgalmát és boldogságát még csak össze sem lehet hasonlítani azzal a boldogsággal, amelyet Jézus oldalán, az örökkévalóság felé vezető úton, nap nap után átélek.

**AZÉRT IMÁDKOZOM, HOGY E SOROK
OLVASÓJA IS CSATLAKOZZON HOZ-
ZÁM EZEN AZ ÚTON. JÉZUS CSAK A
HÍVÁSRA VÁR.ÉS ARRA, HOGY AZ
EMBER HIT ÁLTAL ELFOGADJA ŐT
MEGVÁLTÓJÁNAK ÉS URÁNAK.**

*Izdaje: Kristova Duhovna Jevandjelska
Crkva, Subotica, Bartok Bele 24.*

Odgovara: Arnold Ernest

Tisak: „, Litoštampa,, Osijek

*Kiadja: Krisztus Pünkösdi Evangéliumi
Egyháza, Szabadka, Bartók Béla u. 24.*

Felelős: Arnold Ernest.

Sokszorosítva: „, Litoštampa,, Osijek